

Hồi 15

Đăng môn ứng sinh

Ô

Tử Hư kéo vòng cửa, gõ vang cửa lớn Hồng Diệp Lâu. Lúc này hấn lặc mình biến hóa thành một bạch y văn sĩ, lưng đeo bao bự, dãn râu dài năm chòm, không khom lưng gập hông nữa, da dẻ hồi phục một màu trắng nõn, vết sẹo trên mình biến mất không còn thấy nữa, đầu cột khăn vải, diện mạo hoàn toàn khác hẳn so với giả làm người bắt rắn, tư văn tiêu sái, phong độ bóng bẩy, phong lưu văn nhã khôn tả. Nhìn bề ngoài niên kỷ của hấn so với tuổi đời thật của hấn phải lớn hơn ít nhất cũng mười tuổi, chỉ một biến hóa đó đã khiến cho người ta không có cách nào đem hấn liên tưởng thành một với bộ dạng lúc bán mật rắn. Về thuật dịch dung, hấn dám nhận đệ nhị thì không có ai dám nhận đệ nhất. Quan trọng nhất là sự sửa đổi khí chất, thể thái, thần tình và giọng nói, nói cho cùng là cần biến thành một người hoàn toàn khác biệt.

Đợi một hồi, cửa lớn “kẹt” một tiếng, lộ ra một cái cửa song nhỏ, một hán tử thò đầu nhìn qua song, nhìn lên nhìn xuống hấn hai lượt, bực bội hỏi: “Người không nhìn thấy cửa đóng sao? Bây giờ là giờ gì, muốn quang cố thì đợi đến sập tối hãy đến”.

Ô Tử Hư phát ra tiếng “chắc chắc” lạ lẫm, cười lạnh thốt: “Nói vậy mà nói được sao? ‘Họa Tiên’ Lang Canh ta từ kinh sư sang quý hạ mình đến cái phủ quận bé xiu của ngươi, mấy tên canh cửa các ngươi căn bản không đủ tư cách nghênh tiếp ta, mau kêu ông chủ của ngươi ra, bảo đảm lão phải lễ độ nghênh đón”.

Đại hán giữ cửa không nghĩ gì hết, phá miệng mắng lớn: “Họa Tiên con mẹ ngươi, ta thấy ngươi không khác gì Họa Khất thì có, còn dám chọc giận lão tử nữa à”.

Ô Tử Hư thấy hù gã không được, liền cải biến sách lược, ôm quyền thi lễ: “Thất kính thất kính! Thi ra vị đại ca này là người tính tình ngay thẳng, ta kính trọng nhất là hán tử trực tính như đại ca. Làm phiền đại ca thông truyền một tiếng, nói đệ nhất diệu bút ở kinh sư Lang Canh đã đến, bảo đảm ông chủ của ngươi sẽ không thất vọng”. Tiếp đó hạ thấp giọng: “Sau khi ta kiếm được ngân lượng, sẽ tặng vài chục lượng cho đại ca ngươi sử dụng, nếu bị ông chủ của ngươi đá ra, đương nhiên không liên quan gì tới đại ca ngươi, đây là mối kiếm tiền chắc chắn, tôn ý của đại ca thế nào?”.

Đại hán giữ cửa chưa từng thấy ai trước xấc xược sau cung kính, lưỡi không xương nhiều đường lắt léo như vậy, mau mắn đổi mặt đến mức cả gã là kẻ đã quen lăn lộn ở thanh

lâu cũng phải thẹn mình không bằng, thù người ra, nhất thời không biết nên dùng thái độ gì để đối đãi hẳn.

Ô Tử Hư thấy gã động lòng, đến gần một chút: “Vốn ta cùng không có hứng thú đến ứng thí làm họa sư, chỉ vì nhìn thấy mấy tên vô dụng hết kẻ này tới kẻ khác bị đá ra, làm mất hết mặt mũi nghề nghiệp của bọn ta, vì để trùng chấn uy danh hành nghề của bọn ta, khiến cho quý lâu không còn ngộ nhận nghiệp vụ của bọn ta không có kẻ có năng lực, cho nên đến gõ cửa. Ài! Để chứng minh thành ý của ta và sự tôn kính đối với đại ca ngươi, trước hết xin dâng hai lượng bạc, thỉnh đại ca tiếp nhận cho”. Vừa nói, tay phải vừa rút ngân lượng trong mình ra, đưa qua cái song nhỏ.

Đại hán giữ cửa cũng không nghĩ ngợi gì, tiếp nhận liền.

Ô Tử Hư lòng nhẹ nhõm, hẳn đến ứng thí vào thời điểm không thích hợp như vậy là vì càng trốn mau vào Hồng Diệp Lâu thì càng an toàn, hẳn rõ tâm trạng của người trong thanh lâu nhất, chỉ có tiền mới đả động được bọn họ.

Đại hán giữ cửa lập tức vụt đổi thái độ: “Đừng trách ta không cảnh cáo ngươi trước, ngươi qua được cửa ải ông chủ vẫn vị tất đã qua được cửa ải Bách Thuần tiểu thư, tuyệt không thể nói cho bất cứ một ai biết ta đã thu hai lượng bạc của ngươi đó”.

Tiếp đó đóng sập cái song nhỏ lại.

Ô Tử Hư lòng ngậm đắng ý, đây là hậu quả tất nhiên, thông truyền một tiếng mà bỏ túi được hai lượng bạc, không ai có thể cự tuyệt.

Còn nghĩ phải đợi một hồi, nào hay “kẹt” một tiếng, cửa lớn hé ra chút ít, đại hán giữ cửa thò đầu ra, nhìn lên nhìn xuống gã vài lượt, khẽ quát: “Tiến vào đi!”.

Ô Tử Hư mừng khắp khối, vội lườn vào trong.

oOo

Quý Nhiếp Đề một ngựa đi trước, dẫn thủ hạ toàn tốc phi nhanh. Bọn họ đã đổi ngựa hai lần, từ đây đến Vân Mộng Trạch, y đã thiết trí dịch trạm lâm thời cho quan viên, nhằm chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể dùng phương pháp nhanh nhất để đến Vân Mộng Trạch.

Y dám khẳng định Tiết Đình Hao chạy không thoát thiên la địa võng của y, nhưng y lại không có tới một chút xíu cảm giác hưng phấn, tiếp nhận nhiệm vụ lần này, y từng tranh luận kịch liệt với Phụng công công, cuối cùng đương nhiên không gàn hơn Phụng công công

được. Nhưng mãi cho đến giờ phút này, Quý Nhiếp Đề vẫn nghĩ mình đúng, Phụng công công chẳng phân nặng nhẹ. So với Đại Hà Minh, Sở hạp chỉ là chuyện nhỏ không cần phải nói tới. Hiện tại uy hiếp lớn nhất đối với triều đình là Đại Hà Minh. Đem nhân lực vật lực lãng phí tìm kiếm Sở hạp, là bỏ gốc mà đuổi theo ngọn. Bất kể bên trong Sở hạp giấu vật gì, chỉ là vật ngoài thân, mà bảo vật gì đi nữa cuối cùng cũng không đáng một xu, bởi nếu bị Đại Hà Minh thành công lật đổ triều đại, y và Phụng công công đều phải chết không đất chôn thân, bảo vật đối với người chết có hữu dụng gì nữa chứ? Trừ làm vật chôn chung ra.

Quý Nhiếp Đề căn bản không tin chuyện cổ thành. Nhưng y cũng không có cách nào tìm một giải thích hợp lý cho chuyện xảy ra năm xưa.

Y là lần thứ ba đến Vân Mộng Trạch. Sau hơn một canh giờ, bọn họ sẽ đến bến đò Tương Quân Độ của Tương Thủy, rồi dùng bè gỗ qua sông.

Y thật hy vọng có thể bắt sống Tiết Đình Hao, từ miệng của hắn tra ra chuyện xảy ra năm xưa, y rất muốn biết chân tướng, bởi y biết rõ Phu Mãnh tuyệt không phải là hạng người như Phụng công công nghĩ. Y và Phu Mãnh từng là bằng hữu tốt nhất.

oOo

Diễm Nương dựa ngã mình trên ghế, hưởng thụ khoảng thời gian thỏa dạ nhất hàng ngày. Lúc này ả vừa tỉnh ngủ, tinh thần sung mãn, sau khi rửa ráy là đến Quý Tần sảnh của Hồng Diệp Lâu, tiếp kiến các nhân viên chấp sự trong thanh lâu, nghe kể tình huống trong ngày, phân phát chỉ lệnh, để mọi sự có thể tiến hành thuận lợi sau khi mở cửa.

Hai tên bộc phó cường tráng đang xoa bóp cho ả, máu huyết lưu thông. Cũng chỉ có vào giờ này, ả cảm thấy mọi sự nắm chắc trong lòng bàn tay của mình.

Lúc Đàm Đức giữ cửa tiến vào nói cho ả biết lại có họa sư đến, phản ứng ban đầu của ả là muốn kêu Đàm Đức đuổi hắn đi, đến khi Đàm Đức nói họa sư kia tựa như khác mấy tên trước đây, là danh sư từ kinh sư đến, ả cuối cùng miễn cưỡng đáp ứng chịu gặp hắn.

Toàn bộ kế hoạch là do Bách Thuần nghĩ ra, là dạm mời họa sư cao minh chọn tám vị cô nương đẹp nhất để vẽ chân dung, đến lúc Hồng Diệp Lâu mở yến tiệc ăn mừng mười năm ngày thành lập sẽ treo hai bên Hồng Diệp đường, để cho khách nhân viết đôi dòng thi phú bên bức họa. Theo ý nghĩ của Bách Thuần, chỉ cần có một bài thơ trong số truyền tụng bốn phương, có thể nâng Hồng Diệp Lâu lên địa vị tầm cỡ Lạc Dương Lâu, như Lạc Dương Lâu trong "Lạc Dương Lâu ký".

Chỉ tiếc không có họa sư nào qua được cái ải Chu Bàn Tử, nói gì đến Bách Thuần yêu cầu còn cao hơn nữa.

Hiện tại khoảng thời gian đến khánh điển còn chưa đến mười ngày, toàn sự vụ đầu thế nào trì trệ được, nếu quả họa sư này lại không ra gì, chỉ còn nước bỏ hết kế hoạch.

Đàm Đức dẫn họa sư tiến vào sảnh đường, Diễm Nương vừa liếc thấy, lập tức thảm chửi.

Phương pháp ả nhìn nam nhân rất giản đơn, chỉ chia làm bốn loại người, có tiền hay không có tiền, đẹp trai hay không đẹp trai. Mà căn cứ theo kinh nghiệm phong phú tích lũy bao lâu nay của ả, sự phân loại của ả không sai vào đâu được. Bất kể là loại người nào, cuối cùng cũng có căn tính xấu, cho dù y bề ngoài đạo mạo cao cả tới cỡ nào, hay bộ dạng như một sắc quỷ, không có căn tính xấu thì đâu có đến thanh lâu ăn xài ngả ngón.

Họa sư trước mắt có thể quy vào loại dễ nhìn, lại khẳng định là nghèo khổ rách áo ôm, cho nên mới ngàn dặm xa xôi từ kinh sư đến đây. ả không nhìn được mắng thầm, là vì khám phá tên tiểu tử này là một con quỷ hiếu sắc, hơn nữa là tay già dạn trắng hoa, giây phút đôi mắt lão liên ve vãn kia vừa nhìn thấy ả, liền tuần sát trên dưới, trước hết căng mắt nhìn đùi và hông ả, cuối cùng mới nhìn lên mặt ả.

Diễm Nương cố ý giả như không nhìn thấy hắn, vẫn gục mặt xem tờ danh sách rượu thịt đồ ăn trên tay.

Họa sư cúi mình thi lễ, cung kính thốt: "Kính thành 'Họa Tiên' Lang Canh, đặc biệt đến thỉnh an chào hỏi đại quân gia".

Diễm Nương thầm nghĩ động tác của tên tiểu tử này khá là tiêu sái dễ nhìn, giọng nói lại rất êm tai, đáng tiếc vẫn chỉ là một họa sư nghèo hèn tự cho mình là phong lưu, vẫn không thèm nhìn hắn, cau mày: "Họa Tiên Họa Thánh gì, là người tự thếp vàng trên mặt mình hay là người ta đang tặng cho người đó?".

Lang Canh không chút hổ thẹn, chằm chằm mê mẩn nhìn bộ ngực đầy đặn của ả: "Tôi là Họa Tiên hay là cây cọc bôi sáp bạc, đại quân gia thử là biết liền, bảo đảm, hàng thiệt giá thiệt, già trẻ gì cũng không chê".

Diễm Nương xém chút đã không nhìn được cười phá lên, miễn cưỡng nghiêm mặt, mắng: "Mặc người là hàng gì, sao dám đùa cợt với lão nương, bộ muốn ta quét người ra sao?".

Lang Canh hoang mang: "Đại quân gia đừng giận. Tại hạ đâu dám có lỗi với nữ nhân xinh đẹp, xin đại quân gia tha thứ". Lại nhe hai hàm răng đều đặn trắng như tuyết, nụ cười sáng lạn thốt: "Bất quá đại quân gia có thể yên tâm, con người của tại hạ công tư phân minh

nhất, công tác là công tác, hiểu nhất là giữ quy củ. Tại hạ chuyển này đến xin làm họa sư là vì muốn đem lại niềm tự hào cho kẻ dùng hội họa để sinh sống bọn tôi, không để bị người ta coi là hạng lương gặt”.

Diễm Nương bực bội: “Ba tháng nay ta đã gặp không ít hơn ba chục tên cùng nghề với người, có một tên khoe khoang mình là thiên hạ vô địch, vẽ lại toàn là thứ không vào đâu đáng xấu hổ. Người bót lải nhải trước mặt ta đi”.

Trên sự thật ả đã tăng chút hảo cảm đối với tên họa sư háo sắc này, hấn lộn vòng luôn cúi khen mình đẹp, nịnh bợ rất đúng chỗ.

Lang Canh không những không để ý sự châm chọc của ả, còn tựa như chịu thụ giáo quá sức, mặt dày thốt: “Tài vẽ của tại hạ ra sao, không có cách nào gặt được đại quân gia, chỉ cần đại quân gia kêu người đem đến giấy bút thủy mặc, để tại hạ phẩy bút vẽ một tấm mỹ nữ nằm cho đại quân gia, đại quân gia biết liền tại hạ tài tình tới cỡ nào”.

Diễm Nương cuối cùng đã nhìn hấn, trừng mắt nói: “Đừng bày trò quái quỷ nữa. Cái ông chủ yêu cầu là vẽ hình mỹ nhân màu mè, không có nhan liệu làm sao vẽ được? Người không phải đến đây lộn xộn đó chứ?”.

Lang Canh chấp hai tay sau lưng, nghiêm nghị thốt: “Chỉ cần ông chủ lớn của quý lâu thông hiểu nghề họa, có thể nhận ra công phu của tại hạ từ tranh họa thủy mặc!”.

Diễm Nương thấy bị hấn lấn quẫn tốn không ít thời gian, không còn hứng thú lắng nghe nữa, ngắt lời hấn: “Người rút ra ngoài cửa đợi ta phát lạc”.

oOo

Vô Song Nữ dắt Hắc Nhi theo, cước bộ nặng nề rời khỏi Ban Trúc Lâm, thi thể của cữu cữu đặt trên lưng ngựa đã được nàng dùng áo ngoài bao lại.

Dưới những tia sáng còn rơi rớt lại của ánh mặt trời đang lặn mình, nàng bước trên con đường dịch đạo xuyên qua cánh rừng cổ thụ đến vùng đầm lầy, lòng bồn thần trống trải. Nàng ôm hy vọng đến đây, bây giờ tất cả mọi hy vọng đều đã hóa thành bọt nước, trước đây nàng một mực tin tưởng có thể khám phá sự tình, hiểu rõ chân tướng, đến giờ phút này mới biết đó chỉ là ý tưởng mong mỗi một chiều.

Nàng từng dự tưởng vô số khả năng, lại chưa từng nghĩ tới sau khi đến chỗ muốn đến lại tìm thấy cữu cữu bị người ta hạ độc hại chết. Cha đã rủi nhiều may ít, người có thể là

thân nhân duy nhất còn lại của nàng lại đã bỏ nàng ra đi, trời cao tại sao lại vô tình với mình như vậy? Kiếp trước mình có phải đã thất kết oan nghiệt không giải khai được, đến đời này cần phải chịu đựng một mình?

Từ khi cứu cứu đem phó thác nàng cho An Giới, nàng ngày đêm nỗ lực học tập thao luyện, từ công phu nhào lộn, kỹ xảo dùng miệng, trò đu nhây, xoay mình như chong chóng, múa kiếm, đi trên xà, đi trên dây, leo thang, nhún đàn hồi, diễn kịch, cho đến ảo thuật khói lửa và ảo thuật đèn đuốc, thành tựu trên mỗi một món đều khiến cho một An Giới xưng là “vua kịch xiếc” cũng phải trở mắt không theo kịp, thiên phú của nàng về mặt đó đâu còn phải ngờ vực. Chỉ tức mọi nỗ lực đều vì chuyện cứu cứu bị hại mà có cảm giác buồn xót lãng phí hết tâm cơ, trôi theo dòng nước.

Chuyện duy nhất nàng có thể làm hiện giờ là giết chết hung đồ đã hạ độc hại cứu cứu, khẳng định là tên ung khuyến của triều đình đã một mực từ Đại Giang truy tung mình đến Vân Mộng Trạch, bởi nàng phát hiện ra dấu chân của y ngoài Tương Phi Từ, bất kể y trốn đến chân trời góc biển nào, nàng phải bắt y lấy mạng đền món nợ máu này.

Vô Song Nữ vụt dừng lại, đôi mắt sáng loang loáng, trùng trùng nhìn về đằng trước.

Một đại hán khôi ngô niên kỷ trên dưới bốn chục, lưng đeo trường kiếm, thân vận y phục vải gai, đi chân không, tướng mạo giản dị đứng chặn phía trước, sự xuất hiện của hắn đột ngột vô cùng, vừa hoa mắt một cái, đã bị hắn chặn đường. Con người này thân thể tràn đầy một thứ hơi hám yêu tà, thâm trầm lãnh tĩnh đến mức tựa như không có tình cảm con người, mục quang băng lãnh, bất kỳ một ai bị hắn chăm chú nhìn cũng phải phát lạnh rùng mình.

Vô Song Nữ lạnh lùng thốt: “Cút sang một bên! Nếu không đừng trách ta không khách khí”.

Kẻ chặn đường chính là Qua Mặc, hắn là đại hành gia truy tung, đi theo dấu chân của Cô Nguyệt Minh, nàng và Hắc Nhi đuổi thẳng đến đây, thầm nghĩ nếu tử thi trên lưng ngựa là Cô Nguyệt Minh, vậy thì quá là lý tưởng. Nghe tiếng tâm tình cực kỳ khoái trá đáp: “Chỉ cần cô nương cho ta xem người nằm trên lưng ngựa là ai, bản nhân quay đầu đi liền, tuyệt không làm khó dễ”.

Vô Song Nữ một tay tựa như muốn chỉnh sửa mái tóc đẹp, hơi lướt qua tóc mai, khẽ quát: “Ta nói cút sang một bên”.

Qua Mặc lộ nụ cười âm hàn.

Vô Song Nữ vụt phát tay tới trước, ánh sáng nhoáng lên, nhắm ngay mặt Qua Mặc bắn tới.

Qua Mặc đứng bất động, tay dôi lên trên, kẹp tia sáng giữa ngón cái và ngón trỏ, rồi kéo đến trước mũi nhìn kỹ, không ngờ là một thiết châm đen bóng, vốn cắm bên đầu tóc của Vô Song Nữ, sẵn sàng cho nàng dùng làm ám khí.

Thủ pháp phóng châm của Vô Song Nữ hung mãnh khôn cùng, nhưng thủ pháp Qua Mặc chop lấy ám khí càng thần kỳ làm sao, thật khiến người ta khó tin.

Vô Song Nữ hơi biến sắc, chỉ một chiêu của Qua Mặc đã đủ cho nàng tự than không bì nổi, đương nhiên nàng đâu có sợ, đọ võ tranh thắng, đến cuối cùng hươu chết về tay ai còn phải xem tận tường.

Qua Mặc quăng châm lên trên đầu, hỏi: "Cô Nguyệt Minh đâu?"

Vô Song Nữ trầm giọng: "Ta không biết người đang nói gì".

Châm lại lọt giữa hai ngón tay của Qua Mặc, lập tức lại biến thành lợi khí sát nhân nguy hiểm. Qua Mặc lòng kinh ngạc, câu nói của hắc đầu phải là hỏi đại, nếu thi thể trên lưng ngựa là Cô Nguyệt Minh, sức chú ý của Vô Song Nữ sẽ dôi ra sau, đó là phản ứng tự nhiên, bằng vào thuật nhìn người tinh diệu nhập thần của Qua Mặc, có thể từ sự biến hóa thần tình vi diệu của đối phương mà truy ra đầu mối, nào hay Vô Song Nữ hoàn toàn không máy động, vẫn toàn thần chăm chú quan sát hắc đầu.

Qua Mặc cười lạnh: "Đừng gạt ta là người không biết Cô Nguyệt Minh, người và hắc đầu chung một đám, nếu không sao lại cùng một thuyền qua sông?"

Vô Song Nữ lòng chấn động, cuối cùng đã biết được tên họ của cừu nhân giết chết cừu cữu, lại nghĩ đến cao thủ cực kỳ đáng sợ trước mắt chính là kẻ đã bắn mũi tên tẩm độc từ dưới nước đánh lén Cô Nguyệt Minh, cho nên mới hiểu lầm như vậy, do hắc đầu lúc đó núp dưới nước, từ góc độ bên dưới nhìn lên, cho nên có thể thấy được dung mạo của nàng. Mà người này giờ đây không sợ bộc lộ thân phận, hiển nhiên là đã quyết định giết mình diệt khẩu, cho nên không sợ nói ra. Tâm niệm láy chuyển, cười lạnh thốt: "Thì ra người là tên bỉ ổi muốn dùng ám tiễn hại người. Chưa đựng phải y sao? Y chắc đang ở quanh đây".

Qua Mặc cười lạnh: "Cô nương có thể gạt bất cứ một ai, lại đừng hòng gạt được ta, y đã đi Lạc Dương, có đúng không?"

Vô Song Nữ biết hắc đầu sắp động thủ, hé môi phát ra một tiếng rít, tay trái thủ thế, cùng một lúc, hữu thủ phát ra, một luồng bạch quang mãnh liệt nổ ra giữa nàng và Qua Mặc, lóa mắt cực kỳ, với năng lực của Qua Mặc, nhất thời cũng không nhìn thấy rõ.

Qua Mặc quát lớn một tiếng, thiết châm trong tay vọt về phía Vô Song Nữ, bất quá hấn biết đã đánh mất tiền cơ, cử động liền hoàn của Vô Song Nữ là muốn ứng phó thiết châm trên tay hấn.

Thật khó trách Qua Mặc được, một cao thủ đồng hạng với hấn như Cô Nguyệt Minh cũng phải chịu kém dưới tay Vô Song Nữ pháp bảo đầy mình, quỷ biến khôn lường, hiện tại Vô Song Nữ biết đánh không lại hấn, toàn lực bỏ chạy, Qua Mặc tri kỷ mà không tri bỉ đương nhiên phải chịu lỗ. Hắc Nhi chờ thi thể của Tiết Đình Hạo trước hết thoái ra sau hơn trượng, sau đó vọt ngang vào khu rừng cổ thụ. Tuyệt kỹ mà Vô Song Nữ học được từ An Giới, bao gồm kỹ nghệ thuần ngựa và cưỡi ngựa, lúc này có thể thuận dòng trở ngón.

Vô Song Nữ lộn ba vòng, như bánh xe quẹo vào khu rừng, cách rời dịch đạo, ba quả hắc yện đạn lần lượt nổ vang, địa vực phương viên bốn năm trượng lập tức lọt vào vùng khói đen.

Qua Mặc thầm kêu không hay, như ánh chớp lao mình vào vùng khói mù, thuần bằng vào thính giác nghe ngóng vị trí của Vô Song Nữ, một kiếm đâm tới.

Tiếng xé gió từ dưới xéo lên, một kiếm của Qua Mặc đâm hụt, đang lúc thẳm la không xong, sau ót tiếng rít vang dậy, Qua Mặc nhắm mắt đứng trước vọt xuống, có một vật rạch qua lưng hấn, đau rát nóng bỏng. Đến khi Qua Mặc tỉnh ngộ đối phương dùng một loại vũ khí dài kiểu nhuyễn tiên, bên trên truyền vọng tiếng vạt áo phần phật, đối phương căn bản không cần hạ mình xuống, cứ nhún nhảy trên cành cây mà đi.

Qua Mặc búng người lên, thầm nghĩ người muốn so bì sức nhằn nại với ta, khẳng định là tự chuốc lấy khổ, đang tính đuổi theo, chợt phương hướng Vô Song Nữ bỏ đi truyền đến tiếng sói gầm gừ dễ sợ.

Qua Mặc kinh hãi, vội thoái lùi ra sau, chạy ra ngoài phạm vi làn khói đen, về lại dịch đạo.

Khói mù từ đậm đặc mỏng dần, Vô Song Nữ và ngựa đã biến mất trong cánh rừng cổ thụ từ lâu, cái khiến cho Qua Mặc không hiểu nổi là không thấy có con sói nào nhảy ra.

Lẽ nào ả kia giả sói ư?

Một nữ tử phản ứng lanh lợi như vậy, đủ thứ kỹ xảo như vậy, bất kể là tài trí hay võ công đều thuộc hàng nhất đẳng như vậy, hấn lần đầu đụng phải.

oOo

Ô Tử Hư theo sau ả tỳ nữ xinh đẹp, đi trên hành lang dọc Quả Biều Trì, tiến vào khu vườn chính giữa. Rảo bước theo sau là hai hán tử thể hình chắc nịch, hiển nhiên là phụ trách giám thị hần, có lẽ Diễm Nương nhận ra hần là sắc quỷ, hay sợ hần là kẻ điên.

Nói thật ra, hần không hiểu nổi mình. Mỗi lần đạp chân vào chốn thanh lâu hương sắc, hần lại chết đuối bên trong, liều cái mạng già đi chinh phục hoa sắc, chùng như muốn dựa vào đó để khóa lấp cho một khiếm khuyết nào đó trong cuộc đời, mà mỗi một lần hần đều phải thất vọng.

Cứ như tỳ nữ xinh đẹp trước mắt, tuy không mê hồn hấp dẫn, tràn trề sức sống và sức yêu đương bằng Bách Thuần, lại mộc mạc mỹ lệ làm sao, thể thái khỏe mạnh, đôi mắt to tròn đen láy sáng bừng, là một tiểu mỹ nhân khuynh đảo người người, nhan sắc chắc không kém đa số các cô nương trong Lâu, chỉ là làm ra vẻ lãnh đạm băng sương, khiến người ta khó tiếp cận. Ô Tử Hư nguyện ý hiến dâng một nửa số của cải hần hiện có để đổi lấy một nụ cười ngọt ngào của ả. Tính tình của hần trong thanh lâu là vậy, quảng vàng như không.

Hồng Diệp Lâu quy mô to tát, hoàn toàn vượt ngoài tưởng tượng của hần, cứ như một thế giới khác trong Lạc Dương thành, làm cho hần chấn động chưa từng thấy, khiến cho hần cao hứng đến mức nhiệt huyết bùng bùng, xem chút đã quên đến đây là có mục đích khác, đầu óc mơ màng thật là hoa không mê hoặc người mà người tự đắm mê. Lang thang thanh lâu luôn luôn là một lạc thú lớn nhất trong lối sống mạo hiểm của hần, ở đó hần có thể biến thành một người khác, tràn trề cảm giác hạnh phúc khoái lạc, không lo không rầu, ít ra có tâm tình vui vầy trước khi tỉnh mộng phong lưu.

Nhìn bóng dáng yếu điệu của tỳ nữ xinh đẹp, Ô Tử Hư ngửa ngáy trong lòng, không kèm được đi nhanh hơn, đến gần ả hỏi: "Vị đại thư này không biết xưng hô sao đây?".

Ả tỳ nữ xinh đẹp vụt đứng lại, hại cho Ô Tử Hư đi vượt qua mặt, chỉ còn nước xoay người lại, ngạc nhiên nhìn ả, không rõ tại sao ả lại có phản ứng như vậy. Hai đại hán đằng sau không lộ vẻ ngạc nhiên chút nào, như đã sớm biết sẽ có hậu quả dừng bước như vậy, thần thái đứng bên kia bờ xem lửa cháy, tìm vui trong tai họa.

Ả tỳ nữ xinh đẹp mặt lạnh như nước tròng mắt nhìn hần, lộ thần sắc không ưa, lạnh lùng thốt: "Tên ta là gì, không quan hệ gì với ngươi, ta chỉ phụ trách dẫn ngươi đến Phong Trúc Các để ngươi vẽ hình, một canh giờ sau ta quay lại đem bức họa của ngươi cho Diễm Nương xem, vẽ không xong thì ngươi phải cút đi, mình bạch chưa?".

Một đại hán hừ lạnh từ đằng sau, ra vẻ cảnh cáo.

Ô Tử Hư cảm thấy thú vị, lòng trào dâng tư vị nóng bỏng mới lạ. Trong quá khứ hần bước chân vào thanh lâu với vị trí thân phận hào khách, dùng kim tiền mua lấy nụ cười và

sự tôn trọng, người trong thanh lâu từ trên xuống dưới chỉ sợ không hầu hạ hẳn được chu toàn. Hiện giờ đổi lại thành đi kiếm tiền của thanh lâu, không còn được tình ý giả trá nữa, ví như bị từ chối một cách đau đớn như bây giờ.

Ô Tử Hư liền nói: “Minh bạch rồi, minh bạch rồi rồi! Hi! Có phải Bách Thuần cô nương đến làm đối tượng cho bức họa của ta không?”.

Hai đại hán đằng sau đồng thời phát ra tiếng cười trào lộng.

Ả tỳ nữ xinh đẹp bực bội: “Người đừng có lăm trò nữa, không những đại tiểu thư không đến, căn bản không có ai đến, ai ai nghe thấy hai chữ ‘họa sư’ đều bịt tai bỏ chạy rồi. Người tự mình nghĩ ra cái gì đó mà vẽ đi! Chỉ cho người một canh giờ thôi đó, người phải ráng đi”.

Ô Tử Hư gãi đầu: “Đại quân gia không nói cho bọn họ biết tôi là Họa Tiên Lang Canh đến từ kinh sư sao?”.

Hai đại hán đằng sau làm sao nhìn được nữa, buông tiếng cười hề hề.

oOo

Khâu Cửu Sư và Nguyễn Tu Chân kẻ trước người sau về đến Bát Trận Viên chỗ tạm trú, trao đổi tin tức trong tiểu đình của hoa viên, hoàn cảnh ở đây im ắng u nhã, không lo bị người ta nghe thấy lời đối thoại của bọn họ.

Thái dương vừa xuống núi, bầu trời súp tối đã xuất hiện bóng dáng các chòm sao.

Nguyễn Tu Chân hỏi: “Thuận lợi chứ?”.

Khâu Cửu Sư hân hoan đáp: “Tiền Thế Thần hợp tác lắm. Gã đồng ý với lối nhìn của bọn ta, Ngũ Độn Đạo nếu vẫn dám ở lại Lạc Dương thành, chắc không phải ngắm nghía ngọc kiếm của gã, bởi đó nhất định là tìm chết, mà là một mục tiêu khác. Gã nói phú hộ Lạc Dương tuy nhiều, nhưng kẻ cất giấu đồ cổ quý báu có đem ra cho người ta xem chỉ chín mười người, gã sẽ nội trong đêm nay tra cứu mọi người, nếu phát hiện có nhân vật khả nghi, lập tức thông tri cho bọn ta biết, kêu bọn ta ở đây đợi tin tốt của gã”.

Nguyễn Tu Chân thốt: “Tốt vô cùng. Ta có gặp qua thủ lãnh Mã Công Thành của Lạc Dương bang, hẳn bảo đảm chỉ cần có người nào tương tá cỡ Ngũ Độn Đạo mà lại lẹ mạt xuất hiện, bất kể Ngũ Độn Đạo có giả làm Thiên vương lão tổ hay là yêu quái sơn tinh, hẳn cũng lập tức thông báo”.

Khâu Cửu Sư vươn vai lười biếng, mỉm cười: "Sau khi bắt được Ngũ Độn Đạo, bọn ta lập tức rời khỏi địa phương quỷ quái này, hy vọng từ nay về sau mọi sự hồi phục lại như thường, không cần cả ngày nghi thần nghi quỷ, ngủ không an giấc nữa".

Nguyễn Tu Chân điềm điềm hỏi: "Không từ biệt Bách Thuần sao?".

Khâu Cửu Sư thần tình khổ não: "Lại chọc ta rồi".

Nguyễn Tu Chân lại không chịu bỏ qua cho hắn: "Người có hứa hẹn gì với Bách Thuần không?".

Khâu Cửu Sư cau mày: "Mấy lời đã nói với nàng ta trong tửu lâu, không phải đã kể hết cho người nghe sao?".

Nguyễn Tu Chân không chịu buông tha, hỏi truy: "Ta muốn biết lúc người đưa tiễn nàng ta lên xe ngựa, có nói mấy lời đại loại như chịu nhận lỗi với nàng nữa không?".

Khâu Cửu Sư đầu hàng: "Nói cho người biết nè! Ta đã đáp ứng sau khi hoàn thành chuyện quan trọng sẽ đến Hồng Diệp Lâu bái phỏng nàng, tuyệt không có thể non hẹn biển gì. Đây là phong độ tối thiểu rồi, đối với tài nữ hàng đầu Lạc Dương, ta cũng phải giữ chút mặt mũi lễ nghĩa chứ, huống hồ lúc đó đã giải quyết xong vấn đề Ngũ Độn Đạo, không còn hiềm kỵ gì nữa".

Nguyễn Tu Chân điềm điềm hỏi: "Giải quyết không được thì sao?".

Khâu Cửu Sư ngạc nhiên: "Có khả năng sao?".

Nguyễn Tu Chân trầm ngâm: "Giả như đến ngày mai vẫn hoàn toàn chưa có tin tức về Ngũ Độn Đạo, nỗi lo của ta sẽ biến thành sự thật".

Khâu Cửu Sư thốt: "Ta chỉ sẽ nghĩ Ngũ Độn Đạo thật đã trốn chạy rồi".

Nguyễn Tu Chân nói: "Ta vẫn tin chắc hắn còn ở trong thành, mà cơ hội duy nhất để bắt hắn của bọn ta cũng là trong Lạc Dương thành. Bách Thuần ít ít nhiều nhiều có mối quan hệ vi diệu với Ngũ Độn Đạo, nếu không, đôi tay vô hình kia không thể an bài cho người và Bách Thuần dây dưa quấn quít hoài".

Khâu Cửu Sư không đồng ý: "Bách Thuần có thể có quan hệ gì với hắn chứ? Ai cũng biết được Bách Thuần đến từ kinh sư, là tiểu sư muội của danh kỹ Hoa Mộng phu nhân ở kinh sư, hai người đều được chân truyền của thanh lâu kỳ nhân Kim Thời Nhật, thân thế thanh bạch, tuyệt đối không thể là đồng đảng của Ngũ Độn Đạo, huống hồ Ngũ Độn Đạo luôn luôn độc lai độc vãng, đâu có đồng bọn".

Nguyễn Tu Chân ngạc nhiên: “Ai nói cho người biết vậy? Ta hỏi Mã Công Thành, hẳn không biết tí gì về lai lịch xuất thân của Bách Thuần”.

Khâu Cửu Sư hơi bẽn lẽn đáp: “Là Tiền Thế Thần nói”.

Nguyễn Tu Chân không thừa cơ hỏi tới, mà nói: “Ta không phải nghi thần nghi quỷ, mà là dùng chuyện để luận chuyện. So với địch thủ vô hình của bọn ta, bọn ta đang ở vị trí bất lợi vô cùng. Ưu thế lớn nhất của chốn U minh, trừ ra có thể ảnh hưởng tới tâm tưởng của bọn ta, lợi hại nhất là có năng lực quan sát toàn cục, một chuyện bọn ta nhìn nhận tựa như không có quan hệ gì, trong kế hoạch tổng thể của cõi U minh lại có thể là mắt xích trọng yếu có tác dụng mấu chốt. Dùng chiến trường mà người rành rọt làm thí dụ, bọn ta hãm mình trong sương mù tầm nhìn chỉ thấy được trăm bước là cùng, cõi U minh lại có thể nhìn thấy biến hóa của toàn chiến trường. Lão ca người nói cho ta biết coi, một trận đánh như vậy có khó đánh không”.

Khâu Cửu Sư ngậy người một hồi, thở dài thốt: “Minh bạch rồi!”.

Nguyễn Tu Chân nói: “Người không đi gặp Bách Thuần, Bách Thuần lại có thể đến gặp người, sự tình không khác biệt gì hết, mọi sự hoàn toàn thao túng trong tay chốn U minh. Nó thật ra muốn bọn ta làm sao? Không ai biết được. Mục đích cuối cùng của chốn U minh là gì, chỉ có U minh và ông trời biết rõ. Nhưng bọn ta cần phải phụng bồi, bởi bắt được Ngũ Độn Đạo, tất cả coi như xong”.

Khâu Cửu Sư cười khố: “Quả là như vậy”.

Nguyễn Tu Chân vui vẻ thốt: “Đây là một trận đánh khác hẳn đó giờ, dũng lực và trí tuệ bình thường đều không có tác dụng gì hết, cho nên đừng trách ta nghi thần nghi quỷ, cũng chỉ có nghi thần nghi quỷ, bọn ta có lẽ còn một tia hy vọng giành phần thắng”.

Khâu Cửu Sư hỏi: “Bây giờ bọn ta nên làm sao?”.

Nguyễn Tu Chân đáp: “Cái gì cũng đừng nghĩ tới, đi nghỉ cho khỏe. Nếu sở liệu của ta không sai, Tiền Thế Thần đêm nay sẽ không được gì, mà bọn ta có thể đem đối tượng giám thị ấn định lên mình Bách Thuần, thậm chí cả tòa Hồng Diệp Lâu. Thủ đoạn của cõi U minh chỉ có thể thông qua người sống mà thực hiện, chỉ cần có liên quan với con người, bọn ta có thể tìm ra manh mối”.

Khâu Cửu Sư kinh hãi: “Vậy nào có khác gì muốn tiếp tục dây dưa với Bách Thuần?”.

Nguyễn Tu Chân thở dài: “Cho nên mới nói bọn ta đang ở thế kém, bị cõi U minh dặt mũi, minh bạch chưa?”.

- o O o -